

NHỮNG KHẢI TƯỢNG CỦA WILLIAM BRANHAM



Cuốn băng này đang được làm cho Vương quốc của Đức Chúa Trời, như tôi đang trình bày nó với Anh Lee Vayle để lấy bản thảo. Anh Vayle đã yêu cầu tôi, ở đây với sự hiện diện của Anh Mercier, để—để đưa ra một số khả tượng trước đây. Tất nhiên, những khả tượng mà như...tôi...điều trước...Một trong những điều trước tiên tôi có thể nhớ, là những khả tượng, đang đến. Những khả tượng đến mọi lúc. Nhưng sau khi sự cải đạo của tôi là chỗ tôi nghĩ rằng anh quan tâm đến, Anh Vayle à.

2 À, tôi còn nhớ, sau khi tôi được phong chức trong nhà thờ, giáo hội Báp-tít, bởi Tiến sĩ Roy Davis, ở đây tại Phố Watt ở Jeffersonville, nơi có nhà thờ vào thời điểm đó. tôi còn nhớ một khả tượng nổi bật, không hơn vài tuần sau khi tôi...khoảng một...tôi có thể nói, vài ngày sau khi tôi được phong chức. Tôi đã...thấy một khả tượng về một ông già đang nằm trong bệnh viện đã bị cán nát. Ông là người da màu. Và ông đã được chữa lành ngay lập tức, đến mức, nó đã gây ra nhiều sự lộn xộn. Và ông đứng dậy ra khỏi giường và bước ra ngoài.

3 Và hai ngày, khoảng hai ngày, sau đó, tôi đã cắt giảm những buổi nhóm, những buổi nhóm không cần trả phí tại New Albany, nước và khí đốt, và—và hóa đơn tiền điện. Và nó...Tôi đã thật được đầy dẫy sự vui mừng! Mỗi khi tôi tìm thấy một ngôi nhà cũ kỹ, tôi chỉ đi vào và cầu nguyện, anh em biết đấy, nơi không có ai sống.

4 Và tôi nhớ đã nói với Ông Johnny Potts, người mà còn đang sống ngày nay. Ông ấy đã gần, tôi đoán, đến bảy mươi hay tám mươi tuổi. Ông là người đọc đồng hồ điện lớn tuổi. Và họ đã không cho ông làm việc đó nữa, mà cho ông ngồi bàn giấy, để ghi nhận những lời khiếu nại cùng các thứ, khi các bạn bước vào cửa, và yêu cầu giúp đỡ. Và tôi đã kể với ông những gì Chúa đã cho tôi thấy. Và ông đã, thỉnh thoảng, tìm ra một vài đồng hồ

điện bị rò rỉ mà một người bình thường không có được. Và trong lần này, ông—ông đang nói chuyện với, một người...

⁵ Mà, tôi đã thấy trên báo, nơi họ có một xe ngựa cũ...Trong thời đó, có hai ngựa kéo, và họ đi nhặt rác và đồ phế liệu, trong lối đi. Có một ông cụ da màu tên là Ông Edward J. Merrell. Ông ta sống tại 1020 Phố Clark ở New Albany. Và ông ta đã bị hai người da trắng đung vào, mà là một cô gái da trắng và một—và một thanh niên, lái xe hơi. Và anh ta đã không điều khiển được chiếc xe, và nó đã cán vào bánh xe ngựa của ông. Và nó, gần như, làm gãy hết xương trong thân thể ông, và đặc biệt, va vào phần ngực của ông. Đập thấu sau lưng ông. Họ đưa ông đến bệnh viện, rất trầm trọng.

⁶ Và Ông Potts, đang đi ngang qua bệnh—bệnh viện ở đó tại New Albany, đã nói với ông ấy về Chúa đang làm việc với tôi. Và ông mời tôi đến, cầu nguyện cho ông. Và ngay lập tức, tôi nghĩ, “Đó là người đàn ông mà mình đã thấy trong khái tượng này.”

⁷ Vì thế, tôi—tôi hơi hoảng sợ để đi, bởi vì đó là một trong lần đầu tiên của tôi, anh em biết đấy, để đi như thế. Vì vậy, nhưng, tuy nhiên, tôi đã đi và gặp được người bạn vừa được cải đạo, một chàng trai trẻ người Pháp tên là George DeArk. Và tôi vừa dẫn dắt anh ấy đến với Đấng Christ. Và chúng tôi đã đi lên. Và tôi đã nói, “Bây giờ, Anh George, tôi—tôi—tôi muốn anh nhớ. Những điều này xảy ra với tôi, tôi không thể hiểu được. Nhưng, anh nhớ rằng, người đàn ông này sẽ được chữa lành. Và khi ông ấy được chữa lành, có...Tôi không thể cầu nguyện cho ông ấy cho đến khi hai người da trắng đến và đứng ở phía bên kia giường, vì tôi phải làm theo cách nó đã được tỏ cho tôi.”

⁸ Và tôi đã đi vào đến—đến bệnh viện và gọi cho Ông Merrell. Và tôi đến đó, và vợ ông ấy nói với tôi rằng ông bị rất nghiêm trọng. Và ông ấy không thể di chuyển được bởi vì chụp X-quang cho thấy một số xương này đang nằm ngay gần phổi. Và nếu ông ấy cử động, ồ, nó sẽ, có thể đâm thủng hai lá phổi và ông xuất huyết đến chết. Và ông ấy bị rất trầm trọng. Và nó đang xuất huyết một chút từ cổ họng ông, và vân vân, bởi vì ông đang chảy máu quanh miệng. Ông đã nằm ở đó gần hai ngày. Và người đàn ông ấy, lúc đó, tôi cho là, khoảng sáu mươi lăm tuổi, sáu mươi

hay sáu mươi lăm. Một người lớn tuổi; có bộ ria mép, dài, đã ngả màu trắng. Và tóc ông đã bạc.

9 Và tôi đi vào và nói với người đàn ông này, mặc dù, khái tượng mà tôi đã thấy từ Chúa. Và những người trẻ tuổi bước vào, người mà đã đụng ông. Và tôi đã quỳ xuống cầu nguyện cho ông. Và đột nhiên, người đàn ông này hét lên, nói, “Tôi được chữa lành,” và nhảy lên. Và vợ ông, cố gắng giữ ông lại, trên giường. Và một trong những bác sĩ thực tập đến, cố gắng giữ trên giường. Và ông nhảy ra khỏi giường, gây ra rất nhiều sự náo động. Và khi tôi đi đến...Tôi đã nói với Anh George...

10 Và sau đó một trong những nữ tu, đó là một bệnh viện Công giáo, bước vào và nói rằng tôi phải ra khỏi đó, vì thế người đàn ông đó bắt đầu bị kích động. Bởi vì, ông bị sốt, khoảng bốn mươi độ. Và điều lạ là, khi họ đặt ông ấy vào giường lại; linh—linh mục, nơi đó, và một số bác sĩ đưa ông vào, làm cho ông trở lại giường, bởi vì ông đang mặc đồ. Và khi họ đo nhiệt độ của ông, ông ta không có độ nào.

11 Hiện nay, có rất nhiều người sống ngày nay, đã nhìn thấy khái tượng, thấy nó xảy ra, hoặc biết về nó.

12 Và tôi đi ra ngoài và đứng trên bậc thềm, và nói với Anh George, “Bây giờ, anh xem. Ông ấy sẽ mặc áo khoác màu nâu và đội mũ lưỡi trai. Ông ấy sẽ bước ngay xuống những bậc tam cấp này, trong vài phút.” Và ông ấy thực sự đã làm thế. Ông đã đi ngay ra và bước xuống.

13 Và về một—một—một đêm sau đó, Chúa lại hiện ra với tôi, vào một buổi sáng, gần như tờ mờ sáng, và tỏ cho tôi thấy một người đàn bà bị tàn tật kinh khủng, mà sẽ được khỏe mạnh. Vì thế tôi nói, “Ồ, tôi sẽ—tôi có thể sẽ tìm ra bà ta ở đâu.”

14 Và vì vậy tôi đi xuống và tắt vòi nước nào đó, đang chảy, tôi tin nó ở, gần Phố Eighth ở New Albany. Và tôi đã có...Đó là một căn hộ đôi, và tôi sợ rằng tôi đã đi tắt cả hai bên. Một bên, người ta đã dời đi; và phía bên kia, người ta còn ở đó. Vì vậy tôi đã đi qua phía mà có người—người dân, cư ngụ. Và tôi đã gõ cửa. Và họ là một—một—một dân nghèo thực sự. Và một cô gái trẻ, rất

để nhìn bước ra cửa, đúng hơn là ăn mặc nghèo nàn. Và cô—cô ấy nói, “Ông cần gì?”

Tôi nói, “Cô xem thử nước, nó có bị tắt không?”

15 Và cô ấy nói, “Vâng, thưa ông.” Và cô đi vào. Rồi ra nói, “Không. Nước vẫn chảy.”

Tôi nói, “Cảm ơn cô.”

16 Và mẹ cô ấy, đang nằm trên giường, tên bà ấy là Bà Mary Der Ohanian. Và bà ấy là người Armenia. Con trai của bà đã chơi thể thao, tôi tin là vậy, ở đội bóng đá New Albany. Và cô ấy, con gái của bà, đang học trung học. Tên cô ấy là Dorothy. Và cô nói... Dorothy nói với tôi, “Ông có phải là người của Đức Chúa Trời mà đã chữa lành trên bệnh viện ở đây, ngày kia không? Mẹ tôi muốn nói chuyện với ông.” Và tôi đã đi vào.

17 Và cô ấy đã nói với tôi rằng bà đang nằm, tàn tật. Và bà ấy đã nằm tàn tật, trên giường, mười bảy năm, kể từ khi cô gái này được sinh ra. Và thế là cô gái đã mười bảy tuổi. Và vì vậy tôi đã nói với bà ấy rằng...Bà ấy nói, “Ông có phải là người của Đức Chúa Trời đã chữa lành cho người đàn ông đó không?”

18 Tôi nói, “Không, thưa bà. Tôi không phải là người chữa lành. Tôi chỉ—chỉ cầu nguyện cho người—người đàn ông bị đau đó, và đã được tỏ cho thấy bởi Điều gì đó đã bảo tôi.” Tôi đã không biết gọi nó là gì; một khái tượng, hay cái gì. Tôi không biết nó là gì, cho đến bây giờ. Tôi chỉ là một chàng trai, và độc thân và mọi thứ khác. Và vì thế có một...Người—người đàn bà này đã yêu cầu tôi cầu nguyện, cho bà. Và tôi đã nói với bà, “Trước tiên, hãy để tôi cầu nguyện, và rồi nếu Chúa tỏ cho thấy thì tôi trở lại.”

19 Và rồi khi tôi đi ra để cầu nguyện...Tôi kiếm Anh George. Và tôi nói, “Đó là người đàn bà mà tôi—tôi đã bảo anh rằng tôi đã cầu nguyện về. Tôi biết chính là người đàn bà ấy. Hãy đi với tôi.”

20 Và chúng tôi đã đi lên đó để—để dâng lời cầu nguyện. Và vì thế cô gái trẻ mười bảy tuổi này, dĩ nhiên, tôi chỉ là chàng trai trẻ. Và cô ấy có một người em trai, khoảng sáu, tám tuổi, đại loại như vậy. Và có một cây thông Giáng sinh, ngay sau lễ Giáng sinh, đứng trong nhà. Và họ đứng sau cây thông Giáng sinh này, cười với tôi. “Để khiến cho người mẹ của họ khỏe mạnh.” Tôi đã nói

với bà rằng Chúa sẽ chữa lành cho bà. Và tôi...Anh George và tôi quỳ xuống cầu nguyện.

²¹ Và khi tôi bắt đầu cầu nguyện, ồ, Thiên sứ mà tôi nhìn thấy, Điều mà anh em nhìn thấy trong bức hình, tôi thấy Nó đang treo ở trên giường. Ồ, tôi đưa tay ra và nắm giữ tay bà. Tôi nói, “Bà Ohanian.” Bây giờ, bà ấy đang sống ở New Albany ngay bây giờ, bà và chồng bà, gia đình bà. Và tôi nói, “Bà Ohanian. Chúa Jê-sus đã sai tôi đến, và nói với tôi trước khi đến, rằng, hãy cầu nguyện cho bà, và bà ‘sẽ được khỏe mạnh.’ Hãy đứng dậy trên đôi chân của bà, và được khỏe mạnh, như Danh Chúa Jê-sus.” Đôi chân bà đã bị teo gập lại dưới bà. Bà ấy, với quyển Kinh Thánh tiếng Armenia trên ngực bà, bắt đầu di chuyển về một bên giường. Và khi làm thế, bà...

²² Lúc đó Sa-tan đã nói với tôi, nói, “Người để bà ta đung nền nhà đó, bà ta sẽ gãy cổ ngay, rơi ra khỏi chiếc giường cao đó.” Tôi đã hoảng sợ trong giây lát.

²³ Và tôi luôn luôn biết rằng những gì sự hiện thấy đã bảo tôi, tôi không biết nó là gì lúc ấy, thì luôn luôn đúng. Vì thế tôi đi thẳng đến, dù thế nào đi nữa, để bà ấy rời khỏi giường. và Đức Chúa Trời là sự làm chứng của tôi, ngay sau đó bà ấy bắt đầu, nhảy lên từ chiếc giường đó, cả hai chân duỗi thẳng ra. Con gái bà la lên, giựt tóc mình, và chạy xuống phố, la lớn hết sức. Hàng xóm từ khắp nơi đổ đến. Và bà ấy đấy, lần đầu tiên trong mười bảy năm, đã bước đi lại trong phòng đó, đang ngợi khen Đức Chúa Trời. Tôi rời đi, ngay lập tức, rời khỏi nơi đó.

²⁴ Sau đó, tôi đã trở nên quen biết với cô gái trẻ này, và đi với cô. Dĩ nhiên, điều này không cần phải được ghi âm, nhưng tôi đã đi với cô gái trẻ này.

²⁵ Không lâu sau đó, vài tuần, tôi ở nhà mẹ tôi, vào một buổi tối. Và tôi đã cầu nguyện, ngày hôm đó, và tôi—tôi chỉ đơn giản là dường như không thể vượt qua, để đi đến một—để đi đến một—một sự chiến thắng trong lời cầu nguyện của tôi. Và tôi nghĩ, tôi sẽ chỉ ở lại tất cả...anh em biết đấy, cứ đi ngủ. Lúc đó, tôi đang ở nhà. Và vì vậy tôi đã đi vào căn—căn phòng, để—để cầu nguyện. Và tôi...tôi đoán, là khoảng một giờ sáng. Và tôi—tôi đã cầu nguyện.

26 Và, đột nhiên, tôi đã nhìn. Và, mẹ, mẹ thường lấy quần áo của bà, chỉ cần chất chúng trên ghế, anh em biết đấy. Chúng tôi là những người nghèo thực sự. Và tôi nhìn, Điều gì đó màu trắng đang đến với tôi, và tôi nghĩ rằng tôi đang nhìn vào chiếc ghế quần áo đó. Nhưng Đó là Thiên sứ của Chúa, đám—đám Mây đó, anh em biết đấy. Và Nó đến trên nơi tôi đã ở.

27 Và tôi—và tôi đang đứng trong căn phòng, một căn nhà nhỏ, mà chúng ta thường gọi là nhà “súng ngắn”, căn nhà nhỏ, có hai phòng xếp thành dãy trong đó. Và nó có ván ốp màu đỏ phía trên mặt ở đây, anh em thấy đấy. Có một cái giường nhỏ bằng sắt dán áp-phích quảng cáo phía tay mặt tôi. Có một người đàn bà đầu đen đứng dựa vào... Một phòng đi ra nhà bếp. Bà đang đứng dựa vào cửa bếp đó, đang khóc. Có một người cha đứng bên cạnh tôi, và đã mang cho tôi một đứa con bé bỏng, mà thứ gì đó đã nằm trên lồng ngực bé nhỏ của nó. Và một, chân trái của nó, bị thương khắp chỗ, tới mức mà nó đang nằm dựa trên thân thể bé nhỏ của nó. Và chân phải, quấn ngược lại. Cả hai cánh tay cũng bị thương, áp vào cơ thể của nó. Và cơ thể nhỏ bé của nó đã bị vụn vụn và quấn lên đến ngay ở đây tận cổ của nó. Và tôi tự hỏi, “Điều này nghĩa là gì?” Và tôi nhìn, ngồi xuống bên trái tôi, và có một bà cụ ngồi ở đó, đang lấy kính ra khỏi mắt, và lau nước mắt hay cái gì đó trên kính của bà. Bên phải tôi, trên một chiếc nôi có thể gấp đôi lại được màu đỏ, như cái ghế vậy một cậu bé, tóc vàng hoe uốn quăn, đang ngồi nhìn ra cửa sổ.

28 Và tôi nhìn, đang đứng trên phía bên phải tôi, và ở đó đứng trong... Thiên sứ đó của Chúa. Và Ngài nói với tôi, “Đứa bé này có thể sống không?”

Và tôi thưa, “Thưa Ngài, con không biết.”

Ngài phán, “Hãy đặt tay người trên nó. Nó sẽ sống.”

29 Và tôi—tôi đã làm. Và đứa bé nhảy xuống, khỏi...cánh tay của người cha. Và đôi chân nhỏ bé, không cong queo nữa, chân phải cũng thẳng, cánh tay mặt thẳng ra. Nó bước khác nữa, và phía kia không còn vụn vụn. Làm bước nữa, và phía bên kia không còn bị vụn vụn, cả thân thể, phần ở giữa không bị vụn vụn. Và nó đặt đôi bàn tay nhỏ bé của mình vào tay tôi, và nói, “Anh Branham, em khỏe mạnh hoàn toàn.” Đứa bé nhỏ đang mặc bộ áo liền quần

bằng nhung màu xanh, hoặc bộ áo liền quần có yếm nhỏ bé. Và nó có mái tóc nâu, và cái miệng nhỏ bé xú, nhỏ tí xú.

³⁰ Và sau đó Thiên sứ của Chúa nói với tôi Ngài đang đưa tôi đến một nơi khác. Và tôi đã được đưa đi. Và Ngài đặt tôi xuống bên cạnh một nghĩa địa cũ, và chỉ cho tôi những con số trên bia mộ, gần một nhà thờ. Và Ngài phán, “Đây sẽ là nơi đến của người.”

³¹ Ngài mang tôi vào một nơi khác. Và có một...trông giống như một thị trấn nhỏ, với khoảng hai cửa hàng trong đó. Và một cái có mặt trước màu vàng, trên tường có ván màu vàng. Và tôi bước lên đó, hoặc đứng đó. Và có một cụ già bước ra, với chiếc áo khoác dài bằng vải nhung xanh, hoặc áo khoác jean xanh và quần yếm xanh, có mũ bằng vải nhung màu vàng. Ông có một bộ ria mép trắng, to.

Ngài phán, “Ông ta sẽ chỉ đường cho người.”

³² Và lần kế tiếp tôi đến, tôi thấy tôi đang đi vào một căn phòng, theo sau một phụ nữ trẻ to chắc nịch. Và khi tôi bước vào cửa, những hình vẽ trên giấy trên tường có màu đỏ. Phía trên cửa có tấm biển, “Đức Chúa Trời ban phước cho nhà chúng ta.” Có một chiếc giường lớn, cũ, bằng đồng đặt ở phía bên phải của tôi. Và một bếp lò đặt ở bên trái. Và ở trong một góc, một cô gái nằm khoảng mười lăm tuổi. Và cô ấy đã bị bại liệt hay điều gì đó, khiến chân phải của cô ấy bị thẳng ngay đơ. Và bàn chân của cô ấy quẹo sang một bên, và bị quẹo xuống dưới cô ấy. Và cô ấy—và cô ấy trông giống như một cậu con trai. Chỉ có điều, cô ấy có mái tóc như một cô gái, và cô ấy có một—một đôi môi hình trái tim như một cô gái.

Và Ngài hỏi tôi, “Cô gái đó có thể bước đi được không?”

Và tôi nói, “Thưa Ngài, con không biết.”

³³ Ngài phán, “Hãy đi, đặt tay người trên bụng nó.” Lúc ấy tôi nghĩ đó là cậu con trai, chắc chắn vậy, bởi vì Ngài bảo tôi đặt tay tôi ngang qua bụng cô ấy. Tôi đã làm như Ngài đã phán bảo tôi.

³⁴ Và tôi nghe ai đó nói, “Ngợi khen Chúa.” Và tôi đã nhìn lên. Và khi tôi làm vậy, cô gái này đang bật dậy. Và khi cô ấy bật dậy, cô đang mặc bộ đồ ngủ, ống quần của cô ấy kéo lên, và nó cho thấy đầu gối tròn giống như đầu gối của cô gái và không có đầu

mẫu, anh em biết đấy, giống như đầu gối con trai. Và tôi biết đó là một cô gái. Và cô ấy đã mặc bộ đồ ngủ của mình. Và cô ấy đến, bước đến bên tôi, chải đầu. Cô ấy tóc vàng, đang chải tóc.

³⁵ Cô gái sống ở Salem, ngày nay, đã kết hôn, và có ba hoặc bốn người con. Và mẹ và cha cô, cũng vẫn còn ở đó.

³⁶ Và vì thế tôi—tôi—tôi tỉnh lại. Và tôi có thể nghe thấy ai đó nói, “Anh Branham...” Hoặc, “Anh Bill! Ôi, Anh Bill!” Và mẹ tôi đang gọi tôi. Và tôi nghĩ. Tôi có thể nghe một, một cách. Ra từ khải tượng đó, anh em biết, giọng nói rất hiền từ. Và tôi đã nói, “Mẹ cần gì, mẹ ư?” Trong căn phòng bên cạnh, nơi bà đang ngủ.

Và bà nói, “Có người nào đó đang gõ cửa con.”

³⁷ Và tôi đã nghe điều đó, “Anh Bill!” Và tôi đã mở cửa. Có một người đàn ông bước vào. Tên anh ấy là John Emil. Anh ấy sống ở Miami, Florida, bây giờ. Và anh ấy nói, “Anh Bill, anh không nhớ tôi.”

Tôi nói, “Không. Tôi không nghĩ là mình nhớ.”

³⁸ Nói, “Anh đã làm phép báp-têm cho tôi và gia đình tôi. Nhưng,” nói, “tôi đã đi con đường sai trật.” Anh ấy nói, “Tôi đã giết một người đàn ông, ở đây một thời gian trước đây. Đánh anh ta bằng năm đấm của tôi, và làm gãy cổ anh ta, trong một lần đánh nhau.” Nói, “Tôi đã mất một trong những đứa con trai nhỏ của mình, đứa lớn nhất.” Và nói, “Đứa nhỏ nhất đang nằm nhà, sắp chết bây giờ.” Và nói, “Bác sĩ của thành phố ở đây vừa rời đi, và nói, ‘Đứa trẻ bị viêm phổi cả hai bên.’ Và nó chỉ có thể thở thoi thóp.” Và nói, “Tôi—tôi—tôi—tôi chỉ...Lòng tôi chột nhớ đến anh. Và tự hỏi anh có thể đến và có lời cầu nguyện cho nó không.” Và nói, “Này, như anh biết đấy, tôi là em họ của Graham Snelling.” Mà, Graham Snelling, Mục sư khả kính Graham Snelling lúc này, đã không trở nên một mục sư truyền đạo vào lúc đó; một chàng trai Cơ-đốc tử tế. Ông nói, “Ông ấy là anh em họ của tôi. Tôi đã đi xuống và tìm đến ông ấy.” Mà đã sống cách tôi khoảng nửa dặm, dưới thành phố. Và nói, “Tôi sẽ đi xuống để gặp ông ấy. Và anh đi chứ?”

Tôi nói, “Vâng, Ông Emil, xin chờ tôi thay đồ đã.”

Và thế nên ông ấy nói, “Tôi sẽ lấy xe của tôi, và chở anh.”

Tôi nói, “Được rồi.”

39 Nói, “Ngay khi tôi đến Graham. Tôi muốn tất cả các anh cầu nguyện cho đứa bé.”

Tôi đã nói, “Được rồi.”

40 Vì vậy, sau đó tôi đã chuẩn bị sẵn sàng. Và mẹ nói, “Có chuyện gì vậy?”

Tôi nói, “Có một đứa bé được chữa lành.”

Và vì vậy bà hỏi lại, “Được chữa lành à?”

Và tôi nói, “Vâng, thưa mẹ.”

Và vì vậy tôi nói, “Con sẽ cho mẹ biết thêm về điều đó khi con quay về.”

41 Cho nên trong chốc lát, ông đã gõ cửa, và Anh Graham đi với ông. Chúng tôi đi lên đây, bằng chiếc thuyền mà tôi biết như là thuyền du ngoạn bây giờ, ở Xưởng đóng tàu cũ Howard vào lúc đó. Tôi nói, “Ông Emil, ông...Hiện giờ ông sống ở đâu?”

Ông ấy nói, “Ở trên Utica.”

42 Tôi nói, “Ông sống trong một căn nhà nhỏ, mà chúng tôi gọi là ‘nhà súng ngắn’, có hai phòng nhỏ.”

“Vâng, thưa ông.”

“Nằm trên một ngọn đồi.”

“Vâng, thưa ông,” ông ấy nói.

43 Tôi nói, “Căn nhà của—của ông ở đây bằng ván gỗ ép chân tường và có đường rãnh trên tấm ván, và được sơn màu đỏ.”

Ông ấy nói, “Đúng thế.”

44 Tôi nói, “Đứa bé đang nằm trên một chiếc giường sắt có dán áp-phích. Và nó có ở trong nhà đó, ít nhất là, một bộ đồ áo liền quần bằng nhung màu xanh dương.”

Nói, “Nó đang mặc bộ đồ ấy.”

45 Và tôi nói, “Và đứa bé đó là bé trai nhỏ xíu, khoảng ba tuổi. Và nó cũng có cái miệng nhỏ tí xíu, cái môi mỏng nhỏ bé. Và nó có tóc màu nâu nhạt.”

Ông ấy nói, “Đó là sự thật.”

46 Tôi nói, “Bà Emil là người đàn bà có tóc đen. Và trong phòng này, có một bàn xếp màu đỏ và một cái ghế đỏ.”

Ông nói, “Anh đã từng ở đó, hả Anh Branham?”

Tôi đáp, “Chỉ cách đây một lát.”

“Cách đây một lát à?” ông ấy nói.

Tôi đáp, “Vâng.”

“Tại sao,” ông ấy nói, “tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh.”

47 Tôi nói, “Không. Đó là về mặt thuộc linh.” Tôi nói, “Ông Emil, ông đã nghe tôi kể, nếu tôi làm phép báp-têm cho ông, về những sự việc mà xảy đến với tôi. Điều đó có thể...Tôi thấy những điều đó trước khi nó xảy ra.”

48 Ông ấy nói, “Vâng. Điều gì đó giống như thế đã xảy ra với anh, phải không Anh Branham?”

49 Tôi nói, “Vâng. Và Ông Emil, những gì Điều đó nói với tôi, chưa bao giờ nói dối tôi. Đứa con của anh sẽ được chữa lành khi tôi đến đó.”

50 Và ông ấy ngừng xe, chiếc xe thẳng gấp, nói, “Lạy Chúa, xin thương xót con. Xin mang con về, Ôi Chúa.” Hiểu không? “Và con hứa với Ngài, sống cho Ngài, những ngày còn lại của con, nếu Ngài khiến con trai bé bỏng của con sống.” Và ông đã dâng lòng mình cho Đấng Christ tại đó. Chúng tôi di chuyển vào nhà, tất cả đều vui mừng về ông, một linh hồn được đưa trở lại với Đấng Christ.

51 Khi chúng tôi—khi chúng tôi đi vào nhà, ở đó đặt mọi thứ hoàn toàn chính xác như cách nó đã có, chỉ có bà cụ già không ở đó. Thật hồi hộp, quá hồi hộp, tôi nói, “Hãy mang đứa bé đến cho tôi.” Và đứa bé hầu như không còn sống. Hiểu không? Điều đó “đang cuộn lại,” có nghĩa là sự sống đã ra khỏi đứa bé. Nó chỉ bị thương ở *đây*, cổ họng nhỏ của nó. Và tôi đã nói, “Mang đứa bé đến cho tôi.” Không phải chờ đợi sự hiện thấy đầy đủ.

52 Anh Vayle, nếu tập tài liệu này được cho là đặt ở *đây*, tôi không thể nói một lời nào cho đến khi tập giấy đó được đặt ở đó. Hiểu không? Nó phải là cách như Nó đã tỏ cho tôi.

53 Thế nên tôi nói, “Mang đứa bé lại cho tôi.” Và người cha đã mang đứa con đến cho tôi, và tôi đã cầu nguyện cho nó, và nó trở nên tì tẹo hơn. Vì vậy tôi nghĩ, “Bây giờ điều gì đó...” Nó thật sự không còn thở, và họ phải đánh và lay lắc, và làm mọi thứ, để có hơi thở vào trong nó. Tôi nghĩ, “Vậy thì, có một cái gì đó sai trật.”

54 Tôi chợt nghĩ, “Bà cụ đó ở đâu?” Đó là người chưa có ở đó.

55 Vì vậy họ bắt lấy đứa bé, đặt nó xuống. Họ nhét thứ gì vào mũi nó, mọi thứ, và khóc. Người mẹ la hét, dữ dội, và làm mọi thứ. Nhưng đứa bé hoàn toàn—hoàn toàn ngừng thở.

56 Tôi nghĩ, “Ồ, qua—qua sự ngu muội của tôi, tôi đã lạm dụng khả năng của Đức Chúa Trời, bởi vì tôi chưa hề chờ đợi Nó, vì quá hồi hộp.”

57 Bằng cách này, anh em có thể thấy, Anh Vayle, tại sao tôi phải đợi. Tôi không quan tâm ai nói với tôi. Tôi yêu mến anh như anh trai của tôi. Anh em ơi, đừng bao giờ cố, bảo tôi làm điều gì đó, khi tôi—khi tôi cảm thấy rằng tôi—tôi đã có ý chỉ của Chúa. Hiểu không? Cho dù cách khác trông có vẻ tốt thế nào đi nữa, tôi sẽ chờ đợi Ngài. Hiểu không? Và—và vì thế tôi—tôi đã học một bài học ngay ở đây, nhiều, nhiều, nhiều năm trước đây; và làm chính xác những gì Ngài phán, và không làm điều đó cho đến khi Ngài phán nó sẵn sàng để được thực hiện.

58 Đứa bé đang chiến đấu để thở. Bây giờ, tôi không thể nói với họ những gì tôi có thể làm, nhưng tôi thật sự phải chờ đợi. Tôi nghĩ, “Có lẽ ân điển sẽ bỏ qua điều đó, và Ngài tha thứ cho tôi.”Ồ, tôi đã đi, ngồi xuống.

59 Họ đã chiến đấu vì sự sống của đứa bé cho đến sáng. Khi ngày mới bắt đầu, họ nghĩ rằng đứa bé sẽ đi bất cứ lúc nào.Ồ, tôi ngồi đó. Và họ cứ hỏi tôi, “Anh Branham ơi, chúng ta phải làm gì đây?” Hay, “Anh Bill à,” họ gọi tôi, “tôi phải làm gì đây?”

60 Tôi nói, “Tôi không biết.” Hiểu không? Tôi ngồi xuống đó, đầu cúi xuống, nói, “Chúa ôi, xin tha thứ cho con.”

61Ồ, và lúc đó trời đã sáng. Anh Graham Snelling phải đi làm. Vì thế Ông Emmel phải đưa anh ấy đi, và tôi biết tôi phải rời khỏi nhà.

⁶² Và, tuy nhiên, Anh Graham được cho là đang ngồi ở đó, bởi vì anh có tóc quăn, vàng hoe, như anh em biết. Anh ấy được cho là đang ngồi trên cái ghế xếp này. Vậy nên tôi đang ngồi ở đó nơi Anh Graham được cho là đang ngồi, nhưng bà cụ đó không có ở đây. Và không có bà cụ ở nơi đó. Vì thế tôi ngồi đây. Và vì vậy Ông Emil mặc áo khoác vào.

⁶³ Thế rồi tôi đã biết, nếu Anh Graham rời khỏi, thật khó nói khi nào anh ấy sẽ trở lại. Hiểu không? Và rồi tôi biết thậm chí nếu bà cụ đến, thì Anh Graham sẽ không ở đó. Vậy anh em thấy tôi đã lâm vào loại tình trạng gì rồi.

⁶⁴ Và vì vậy Ông Emil nói, “Anh Branham, anh có muốn đi không?” Hoặc, “Anh Bill, anh muốn về nhà không? Muốn tôi đưa anh về nhà không?”

⁶⁵ Tôi nói, “Không, thưa ông. Tôi sẽ chờ đợi, nếu ông không phiền.” Tôi không thích ở lại trong ngôi nhà đó, chỉ đứa bé và người mẹ, chính tôi, bởi vì họ là những người trẻ. Tôi cho là, họ, anh ấy khoảng hai mươi lăm tuổi. Và trạc tuổi với tôi. Và tôi nói, “Không. Tôi sẽ chỉ—tôi sẽ đợi, nếu anh không phiền.”

Anh ấy nói, “Không sao đâu, anh à, Anh Bill.”

⁶⁶ Và vì vậy người mẹ đang bước trên sàn nhà, một cách cuồng loạn, và cố gắng...khóc và mọi thứ, anh em biết đấy. Và đứa bé chỉ tòi tẹ hơn. Hiểu không? Chỉ trông giống như, bất cứ lúc nào, chỉ hầu như thở thoi thóp, như *thế*, cứ, *thở hỗn hển, thở gấp*, đó là tất cả, hơi thở, ở trong nó. Và không có gì...Họ không có thuốc penicillin và mọi thứ, những ngày ấy, anh em thấy đấy. Vì vậy họ chỉ—họ chỉ đặt miếng thuốc dán lên chúng, và những thứ như thế. Nhưng đứa bé đã bị đau nhiều ngày. Và nó đã chết, đấy, hay đang chết.

⁶⁷ Và, rồi, tôi—tôi ngồi xuống đó. Tôi nghĩ, “Chà, nếu Anh Graham đi...” Anh Graham mặc áo khoác vào, và anh ấy bắt đầu đi ra ngoài cửa.

⁶⁸ Và anh nói với vợ ông ấy, “Này, chúng tôi sẽ trở lại, trong thời gian ngắn.”

⁶⁹ Tôi nghĩ, “Ôi Chúa, thế thì con sẽ phải ở đây cả ngày, và có thể cả đêm, lần nữa, đấy, chờ đợi khải tượng đó. Tôi có thể làm gì?”

70 Và tôi nhìn ra cửa sổ. Và đang đến gần nhà, bà ngoại của em bé trong đó đến. Và, ồ, sau này tôi mới biết, đó là bà ngoại đứa bé. Và bà mang kính cận. Tôi nghĩ, “Đây rồi, Chúa ôi, ước gì—ước gì Graham đừng đi ra cửa.” Vì vậy, bà ấy luôn luôn đi vào cửa trước. Nhưng, không biết làm sao, ngay cả họ cũng không biết, cho đến lúc đó, nhưng bà đã đi vào cửa sau, đi vào trong bếp. Và bà bước vào nhà bếp, ngôi nhà nhỏ, cũ kỹ. Và khi bà ra đến cửa, con gái của bà chạy lại đó và hôn bà, bởi vì đó là mẹ của cô con gái, anh em biết đấy, và hôn bà ấy. Và Anh Graham...

Sau đó bà ấy nói, “Đứa bé có khá hơn không?”

71 Cô ấy nói, “Mẹ ơi, nó sắp chết.” Và cô ấy bắt đầu hét lên như thế, và mẹ cô khóc.

72 Lúc ấy tôi nghĩ, “Nếu điều này thật sự có hiệu quả, vậy thì, nếu Graham không đi ra.”

73 Và tôi đứng lên. Và tôi không thể nói điều gì, anh em thấy đấy, chỉ chờ đợi. Và Anh Graham đi vòng quanh. Tôi đã đứng lên để anh ấy có thể ngồi xuống. Và anh ấy...Và đó là người bà con của anh ấy, anh em biết đấy, vì vậy anh cũng thật sự bắt đầu khóc, và ngồi xuống chiếc ghế đôi nơi anh được cho là đang ngồi.

74 Tôi nghĩ, “Bây giờ, nếu như bà cụ đó sẽ chỉ đến gần và ngồi xuống chiếc ghế màu đỏ này!” Và tôi quay lại cánh cửa nơi Ông Emil đang đứng, với chiếc áo khoác ngoài, và sẵn sàng đi ra ngoài. Trời rét đậm, lạnh buốt. Và tôi nghĩ...Và bà cụ ngồi xuống chiếc ghế này.

75 Và Graham ngồi xuống, và cúi đầu xuống. Và mẹ của đứa bé, đặt tay lên cửa, và bắt đầu khóc. Thật chính xác khải tượng! Và bà cụ ngồi xuống. Và thay vì lấy kính ra, để khóc, bà để luôn như vậy, trên kính của bà; vì trời lạnh, đã làm chúng mờ đi. Và bà lấy trong chiếc cặp nhỏ của bà, hay chiếc túi nhỏ đeo vai, và, lôi chiếc khăn tay nhỏ ra, và bắt đầu lau kính này. [Anh Branham búng tay—Bt.] Thưa anh em, chính là điều đó.

76 Tôi nói với Ông Emil. Tôi nói, “Ông Emil, ông vẫn tin tưởng tôi với tư cách là tôi tớ của Đấng Christ chứ?”

Ông ấy nói, “Tôi tin chắc, Anh Branham à.”

77 Tôi đã nói, “Tôi có thể nói với anh bây giờ. Tôi đã nói trước về sự hiện thấy ấy, cách đây đã lâu, đó là lý do tại sao nó không xảy ra. Nếu anh vẫn còn tin tưởng vào tôi, hãy mang đứa con của anh đến cho tôi.” Ồ, chào ôi! Tôi thấy nó đã đúng, lúc ấy, anh em thấy đấy. “Hãy đi, mang đứa bé đến cho tôi.”

78 Ông ấy nói, “Tôi sẽ làm bất cứ điều gì anh bảo tôi làm, Anh Bill à. Tôi sẽ không ngại mang nó đến.” Bởi vì, họ mang nó đến, nó thật sự đã chết, hơi thở đã hoàn toàn rời khỏi nó. Anh ấy đã mang đứa bé đến cho tôi. Với tay và ẵm đứa bé, mang đến cho tôi, và đứng đó.

79 Tôi đặt tay trên nó, nói, “Lạy Chúa, xin tha thứ cho sự ngu dại của đây tớ Ngài. Hiểu không? Con đã nói trước về khả năng của Ngài. Nhưng bây giờ xin cho được biết rằng Ngài là Đức Chúa Trời của trời và đất.”

80 Không nói gì nhiều hơn, điều đó, đứa bé giang hai tay ôm bố nó, và bắt đầu ré lên khóc, và nói, “Bố ơi, con cảm thấy khỏe ngay bây giờ.” Hiểu không?

81 Tôi nói, “Ông Emil, hãy để yên đứa bé. Sẽ mất ba ngày trước khi bệnh rời khỏi nó, bởi vì nó đã đi ba bước, không nghĩ.”

82 Tôi về nhà, và tôi kể điều đó trong nhà thờ của mình. Tôi nói, “Tôi sẽ quay lại.” Đó là vào thứ Hai. Tôi đã nói, “Thứ Tư, trước hội thánh, tôi sẽ lên đó.” Họ là những người nghèo, và chúng tôi đã làm cho họ một giỏ hàng tạp hóa, để mang đến cho họ. Vì thế tôi nói, “Tôi muốn hết thấy các anh chị em đều đi, và khi tôi đến đó. Và anh chị em đến gần nhà đó. Và khi tôi đến nơi đó, đến nơi ngôi nhà đó, anh chị em xem và thấy đứa bé đó có chạy qua nền nhà không, có dính sữa trên mép ở đây, vì nó đang uống sữa sô-cô-la hay cái gì đó. Hiểu không? Và đặt tay nó vào tay tôi, và nói những lời này, ‘Anh Bill ơi, em hoàn toàn mạnh khỏe.’ Đứa bé ba tuổi này. Hãy xem điều đó có xảy ra không.”

83 Vợ tôi bây giờ, Meda, trước khi chúng tôi kết hôn, vì vậy cô ấy đã ở trong nhóm đó. Và một chiếc xe tải đã đi và đặt chính chúng gần nhà, đấy, để thấy tôi khi tôi lái chiếc xe tải Công ty Dịch vụ Công cộng mà tôi đã về nhà tối hôm ấy. Tôi không có chiếc xe hơi nào của riêng mình. Đầy dầu hắc phía sau, cùng các thứ, các bạn

biết đấy, tôi đã đẩy nó ngày hôm đó, và chuẩn bị các thứ. Đi lên phía trước, dừng lại. Lên hiên nhà; gõ cửa. Và họ không có tấm thảm trên nền nhà cũ kỹ nhỏ bé. Và người mẹ đi ngang qua sàn nhà, nói, “Ồ, chính là Anh Bill,” như thế. Và mọi người đang nhìn vào cửa sổ, vào lúc đó, để xem điều gì sẽ xảy ra.

⁸⁴ Và đứa bé này, đang chơi, trong góc nhà, ngày thứ ba. Tôi ngừng lại, không nói một lời. Và đến, nó bò qua sàn nhà, đặt tay nó vào tay tôi. Với...Đang uống sữa sô-cô-la, trên mép nhỏ của nó, giống như, ở bên *kia*, từ sữa sô-cô-la. Đặt tay nó vào tay tôi, nói, “Anh Bill ơi, em hoàn toàn mạnh khỏe.” Ừm!

⁸⁵ Đêm hôm đó, tại nhà thờ, tôi đã kể điều đó. Tôi nói, “Có một cô bé bị tật, ở đâu đó, mà có nhu cầu.” Tôi nói, “Thưa hội thánh, tôi không biết những điều này có ý nghĩa gì. Tôi không thể nói với anh chị em được.”

⁸⁶ Và—và vì vậy tôi đang làm việc tại Dịch vụ Công cộng. Và tôi nhớ ngày nọ, khoảng một tuần sau đó, tôi bắt đầu rời khỏi tòa nhà, đi ra ngoài. Ông Herb Scott, hiện đang sống trong thành phố ở đây, ông ấy là ông chủ của tôi. Và ông nói...Tôi bắt đầu xuống. Ông nói, “Billy?”

Tôi đáp, “Vâng.”

Ông nói, “Trước khi anh rời đi, tôi có một bức thư cho anh.”

Tôi nói, “Được rồi, Herbie. Tôi sẽ lấy nó lát nữa.”

⁸⁷ Và—và vì vậy tôi đi làm công việc khác của mình, tôi đang kiểm tra. Vì vậy tôi đi qua để làm xong công việc khác của mình. Và khi tôi—tôi làm, tôi nhớ bức thư đó. Tôi đã đi và lấy nó, mở nó ra. Và nói, “Kính gửi Ông Branham,” đấy, nói, “tên tôi là Nail. Tôi là Bà Harold Nail. Chúng tôi sống tại một nơi gọi là Nam Boston.” Và nói, “Chúng tôi là tín đồ Giám Lý, bởi đức tin. Và tôi tình cờ đọc một quyển sách nhỏ mà ông đã viết, được gọi là *Đức Chúa Jêsus Christ, Hôm Qua, Ngày Nay, Và Cho Đến Đời Đời Không Hết Thay Đổi*, một quyển sách mỏng. Và chúng tôi đã có buổi nhóm họp cầu nguyện trong nhà của chúng tôi, đêm nọ. Và chúng tôi đã nghe nói về ông thành công, trong việc cầu nguyện cho người đau.” Và nói, “Tôi có một con gái bị bệnh tật, mười lăm tuổi,” nói, “đang nằm trên giường đau đớn. Và cách nào đó, tôi thật sự

không thể tránh khỏi nghĩ đến nó trong tâm trí, rằng tôi sẽ mời ông đến cầu nguyện cho cô gái này. Ông vui lòng đến nhé? Chân thành cảm ơn, Bà Harold Nail. Nam Boston, Indiana.”

Tôi nói, “Các bạn biết đấy, đó là cô gái ấy. Đó là cô ấy.”

⁸⁸ Tôi về nhà, kể cho mẹ nghe, kể cho họ nghe về điều đó. Tôi nói, “Đó là—đó là cô gái ấy.” Và rồi đêm đó, tại nhà thờ, tôi nói với hội thánh. Tôi nói, “Đây là nơi—nơi—nơi—nơi đó.” Tôi đã nói, “Có ai biết Nam Boston ở đâu không?”

⁸⁹ Và Anh George Wright, tất cả các bạn đều quen thuộc với anh ấy, anh ấy nói, “Anh Branham, đó là...Tôi nghĩ rằng nó đang ở phía Nam.”

⁹⁰ Vì thế ngày hôm sau, hai người bạn của tôi, và vợ tôi, mà bây giờ là, và một người đàn ông cùng với vợ ông ấy đến từ Texas. Tên...tên của họ là Brace, Ad Brace. Anh ấy hiện đang sống ở đây, dưới Milltown, một nông dân. Anh ta là một chủ trang trại ở miền Tây. Và anh ấy đã chuyển đến đây để được gần nhà thờ. Và tôi đã cầu nguyện cho vợ anh ấy, và cô ấy đã được chữa lành khỏi bệnh lao. Và vì vậy anh ấy muốn thấy điều này xảy ra. Tôi nói, “Anh đi với tôi, và xem liệu nó có xảy ra theo cách này không.” Vì vậy người phụ nữ đó chưa bao giờ nhìn thấy một khái tượng, Bà—Bà Brace. Vì vậy vợ tôi đã đi với tôi. Và Anh Jim Wiseheart, vị trưởng lão, anh em còn nhớ, nhà thờ ở đó, vị chấp sự cũ, anh ấy muốn đến xem điều đó. Và tôi có một xe không mui nhỏ, cũ kỹ lúc ấy, và tôi chất họ lên hết trên đó.

⁹¹ Và chúng tôi đi xuống dưới New Albany. Và tôi thấy dấu hiệu này, và hóa ra tôi thấy, đó không phải là Nam Boston. Đó là New Boston. Vì vậy lúc đó tôi không biết phải đi đâu, vì vậy tôi quay trở lại Jeffersonville và hỏi người nào đó. Và ai đó đã đến bưu điện, họ nói, “Nam Boston ở trên Henryville.”

⁹² Vì vậy tôi—tôi đi lên đến Henryville, và tôi hỏi ở đó. Và họ nói, “Đi tắt trên con đường này. Đó là khoảng mười lăm dặm, phía trên những ngọn đồi này ở đây, anh tìm thấy một nơi nhỏ bé. Anh hãy cẩn thận, anh sẽ nhầm lẫn nó,” nói, “bởi vì nó chỉ là một cửa hiệu nhỏ bé. Và cửa hiệu đã có bưu điện, mọi thứ khác, trong đó. Nam Boston, trên những quả đồi này.” Đó là những quả

đồi rộng mười bảy ngàn mẫu trong đó, anh em biết đấy. Và chỗ này ở phía sau nó, trên những đồi ở đó.

⁹³ Vì vậy, chúng tôi tiếp tục, lái đi tiếp. Và đột nhiên, tôi cảm thấy thật kỳ lạ, sau khi lái xe, năm hoặc sáu dặm, tôi cảm thấy thực sự kỳ lạ. Tôi nói, “Tôi không biết.”

Họ nói, “Chuyện gì vậy?”

⁹⁴ Tôi nói, “Tôi tin rằng—rằng Đấng mà nói chuyện với tôi, muốn nói chuyện với tôi, vì vậy tôi sẽ phải rời khỏi xe.”

⁹⁵ Vì vậy tôi ra khỏi xe. Và những người phụ nữ ngồi vào lòng nhau, anh em biết đấy, và tắt cả mọi thứ, trên cái xe nhỏ bé đó. Và tôi ra khỏi xe, đi vòng ra sau xe. Và tôi cúi đầu xuống, gác chân lên tấm chắn, phía sau xe. Và tôi nói, “Lạy Cha Thiên Thượng, Cha muốn tôi tớ của Ngài biết điều gì?” Và tôi đã cầu nguyện. Không có chuyện gì xảy ra. Tôi đã đợi một vài phút. Và tôi đã nghĩ, “Ồ, Ngài...” Thường thì ở những nơi có đám đông như vậy, tôi phải tự mình đến. Và vì vậy tôi đã đợi một vài phút.

⁹⁶ Tôi tình cờ bị thu hút, nhìn qua nơi đó. Tôi chợt nghĩ, “Ồ, nhìn kia, đây là nhà thờ cổ đó đang nằm dưới đây.” Và nếu anh em từng ở...Đó là Nhà thờ Bunker Hill. Và tôi nhìn sang phía bên kia, Nhà thờ Cơ-đốc Đồi Bunker, và có bia mộ của nghĩa địa, ngay trước nhà thờ.

⁹⁷ Và tôi đã đi qua đó. Tôi nói, “Bây giờ tất cả các bạn đã có được các lá thư.” Tôi chưa bao giờ ở vùng đó trước đây, trong đời tôi. Chưa bao giờ ở trên đó, bất cứ nơi nào, trong cuộc đời tôi. Và tôi đã nói, “Các bạn lấy tên và số của họ và đến đây, xem cái đó có giống trên bia mộ này không.” Và nó đã ở đó, thật chính xác. Tôi nói, “Đúng nó đấy. Bây giờ chúng ta đang đi đúng đường.” Tôi nói, “Đó là vị Thiên sứ của Chúa.” Xem đấy, tôi đã đi ngay đến bên nó, mà không biết. Vì thế, ồ, Ngài thật hoàn hảo.

⁹⁸ Và vì vậy chúng tôi tiếp tục hành trình. Tôi đã trực tiếp gặp một người đàn ông, và tôi nói, “Ông có thể cho tôi biết Nam Boston ở đâu không, thưa ông?”

⁹⁹ Ông ấy nói, “Anh cứ đi về phía tay phải rồi rẽ tay trái,” anh em biết, đại loại như thế. Và chúng tôi cứ tiếp tục đi.

¹⁰⁰ Vì vậy sau một lát, chúng tôi đi vào, tôi nhận thấy, tôi đi vào một nơi nhỏ bé. Và nó giống như, một ngôi làng nhỏ. Và tôi—tôi đã nhìn. Tôi nói, “Chính là nó. Đó là nó, ngay tại đó.” Tôi đã nói, “Đó là...Ở đó, đó là mặt tiền cửa hàng màu vàng đó.” Và tôi nói, “Bây giờ, các bạn xem. Một người đàn ông sẽ đi ra khỏi đó, với chiếc quần yếm màu xanh, chiếc áo dài bằng vải nhung trắng...hoặc mũ vải nhung màu vàng, với bộ ria mép trắng, và cho tôi biết đi đâu. Nếu không phải, tôi là một người nói dối kinh khủng.”

¹⁰¹ Và vì vậy tất cả họ đều đang chờ đợi. Và—và tôi lái xe lên, phía trước nơi này. Và ngay khi tôi lái xe lên, phía trước, người đàn ông mặc bộ đồ màu xanh dương đi ra, và cái mũ bằng vải nhung màu vàng, và một bộ ria mép màu trắng. Và Bà Brace đã ngắt xiú trong xe, khi thấy nó ứng nghiệm, như thế.

Tôi đã nói, “Thưa ông, ông cho tôi biết Harold Nail ở đâu.”

Ông nói, “Vâng, thưa ông.” Nói, “Ông từ miền Nam đến phải không?”

Tôi nói, “Vâng, thưa ông.”

¹⁰² Ông ấy nói, “Ông đã đi qua đó. Xống con đường đó khoảng nửa dặm, ông rẽ sang trái, ở con đường đầu tiên. Ông đi lên, và ông thấy một kho thóc lớn màu đỏ, và ông rẽ vào kho thóc màu đỏ ấy.” Nói, “Đó là nhà thứ hai ở bên phải, khi ông đi lên con đường nhỏ giống như đường đó.”

Tôi nói, “Vâng, thưa ông.”

Ông ấy hỏi, “Tại sao?”

Tôi đã nói, “Anh ta có một cô con gái bị bệnh. Phải không?”

Nói, “Vâng, thưa ông. Đúng vậy.”

¹⁰³ Tôi nói, “Chúa sẽ chữa lành cho cô ấy.” Và ông cụ bắt đầu khóc. Hiểu không? Ông không hề biết. Và vì thế ông ấy có cả trong khải tượng. Ông ấy không biết điều gì sẽ xảy ra.

¹⁰⁴ Tôi quay lại. Chúng tôi đã làm cho Bà Nail hầu như hồi sức lại. Và đi lên đó, bước vào trong sân. Ra khỏi xe, bắt đầu vào. Bắt đầu đến nơi để...anh em biết đấy, đến đúng nơi nó đã ở. Và

một người phụ nữ trẻ chắc nịch đi ra cửa. Tôi nói, “Bà ấy đấy.”
Hiểu không?

Và vì vậy bà ấy nói, “Chào ông?”

Và tôi nói, “Chào bà?” Tôi nói, “Tôi—tôi là Anh Bill.”

105 “Ồ,” bà ấy nói, “tôi—tôi—tôi nghĩ là ông mà.” Bà ấy nói, “Anh đã nhận được thư của tôi chứ?”

Tôi đã nói, “Vâng, thưa bà, tôi đã nhận.”

Bà ấy nói, “Tôi là Bà Harold Nail.”

106 Tôi nói, “Ồ, tôi rất vui được biết bà, Bà Nail. Và đây là một số người đi với tôi để cầu nguyện cho cô gái của bà.”

Nói, “Vâng.”

Tôi nói, “Cô ấy sắp được chữa lành.”

107 Bà ấy nói, “Gì ạ?” Và đôi môi bà bắt đầu run run. Bà bắt đầu khóc.

108 Tôi nói, “Vâng, thưa bà.” Và tôi—tôi không biết; tôi không bao giờ dừng lại vì người phụ nữ.

109 Tôi bước ngay xuống sảnh, và cả nhóm theo sau tôi. Khi tôi mở cánh cửa bên phải của đại sảnh, một ngôi nhà lớn, cũ, ở nông thôn, đã mở cửa, có tờ báo màu vàng...hoặc những tờ giấy màu vàng trên tường, những con số màu đỏ; bản hiệu, “Chúa ban phước cho nhà chúng ta;” chiếc giường sắt bằng đồng có dán áp phích cũ; bếp lò thấp đặt bên trái tôi. Và có một chiếc giường nhỏ xíu nhỏ đang đặt ở đó, với cô gái trông giống như con trai này đang nằm trong đó.

110 Bây giờ điều gì đó đã xảy ra. Tôi đã đứng trong góc phòng, nhìn thân thể tôi đi đến chiếc giường ấy. Và tôi đặt tay ngay trên bụng cô ấy, đúng như cách Chúa đã nói. Và khi tôi làm điều đó, khi Bà Nail đi vào phòng và thấy điều đó, bà ấy ngã xuống sàn, ngất xỉu, một lần nữa. Bà là loại người yếu đuối, và bà đã ngất trên nền nhà, lần nữa. Và Anh Nail đang cố làm việc với bà. Còn Anh Jim lớn tuổi đang đứng đó, nói, “Chúc tạ Chúa,” nắm tay lại với nhau, ước gì anh em thấy anh ấy hành động thế nào. Và thế rồi tôi nhìn vào điều đó, và tôi thấy điều đó.

111 Và tôi đặt tay lên cô ấy, hoặc ngang qua bụng cô ấy, như thế này. Tôi nói, “Lạy Chúa, con làm điều này theo mệnh lệnh của, những gì con nghĩ là, Chúa bảo con phải làm.” Và vào lúc ấy, cô bắt đầu khóc, và cô đã nhảy lên.

112 Và họ bảo Bà Nail giữ đôi chân cô. Bà đã ngồi dậy, sau khi cơn ngất xỉu.

113 Và khi cô từ trên giường nhảy lên, ống quần cô nhấc lên trên chân phải, cho thấy hoàn toàn chính xác như cách đã tỏ ra trong khái tượng. Và đó là cái đầu gối tròn trịa của một cô gái, thay vì một chàng trai.

114 Và Bà Nail lại ngất, lần nữa. Hiểu không? Bà đã ngất xỉu. Bà đã ngất xỉu ba lần.

115 Và cô gái đó bước ra khỏi đó, trong căn phòng đó. Và đi vào phòng thay đồ của cô ấy, khóc, và mặc bộ kimono vào, quay lại, chải đầu. Với cánh...với cánh tay bị liệt...Và một cánh tay của—của cô cũng bị liệt, phía bên phải. Chải tóc bằng cánh tay bị liệt đó.

116 Cô ấy đã kết hôn, có một bầy con. Tên của cô ấy, tôi không biết tên cô ấy là gì bây giờ. Nhưng Nail thì, ai cũng có thể nói với anh em, Harold Nail.

117 Và những khái tượng đó là có thật. [Băng trống—Bt.] Tôi có thể chỉ nơi đó và đưa các bạn đến với những người đã làm một cuốn sách về những điều như vậy đã xảy ra. Bây giờ, đó là thật, Anh Vayle.

118 Tôi sẽ thất bại; tôi là một con người. Ngay từ đầu, tôi là một kẻ thất bại, và là một người thay thế rất tội nghiệp cho một tôi tớ của Đấng Christ. [Băng trống—Bt.]

119 [Anh Vayle nói, “Đánh vần Merrell?”—Bt.] M-e-r-r-e, hai chữ l. [“Tôi nghĩ nó là như vậy ở dưới đó. Vâng.”] Đó là tất cả những gì có, những người này bây giờ? [“Nail đã là N-e-i-l?”] N-a-i-l. [“Brace, B-r-a-c-e?”] B-r-a-c-e, Ad, Ad Brace. [“Bây giờ tôi nghĩ rằng tôi đã có tất cả chúng. Chờ một chút. Graham Shelling?”] Graham, G-r-a-h-a-m. [“Đó là ‘n’ ở đó.”] S-n-e, hai chữ l, i-n-g. [“Ồ, Snelling. Bây giờ chúng ta đã có tên đó.”]



NHỮNG KHÁI TƯỞNG CỦA WILLIAM BRANHAM VIE60-0930

(Visions Of William Branham)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng thứ Sáu, ngày 30 tháng Chín, năm 1960, tại Văn phòng Chiến dịch ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org